

Κόσμος μιλάει για

Τέχνη

Το φύλο της τέχνης

Από δύο σύγχρονες ελληνίδες δημιουργούς

Του Τάκη Κάρη

Εχει φύλο η τέχνη; Και αν ναι, είναι ανδρικό ή γυναικείο; Οι γυνάες και οι απόφευκες δίσταται. Μια έκθεση που διοργανώθηκε πριν από δύο χρόνια στο κέντρο Ζορζ Πομπούνιο, στο Παρίσι, με θέμα «Το φύλο της τέχνης» κατέληξε ότι η τέχνη του 20ού αιώνα είναι θηλυκή, εξαιτίας των μεγάλου αριθμού γυναικών και ομοφυλόφυλων ανδρών που συνέβαλαν στο εικαστικό τοπίο του αιώνα μας.

Το επόμενο ερώτημα που τίθεται αυτόματα, ύστερα από αυτό το σημεράφρα, είναι κατά πόσο η τέχνη είναι σεξιοτική, κατά πόσο εμπεριέχει στερεότυπα ρόλων ή συμπεριφοράς; Από τον απροκλιπτό φεμινισμό της Kiki Smith ή της Cindy Sherman, στην πιο «soft», μετα-φεμινιστική, «girly art» της Rita Ackerman ή της Nan Goldin, η απεικόνιση της γυναικός, του άνδρα και της ερωτικής επαφής από γυναίκες - καλλιτέχνες, γίνεται αντικείμενο τόσο ασθητικής όπως και κοινωνικής σκέψης.

«Η τέχνη φύλο; Ναι... φιλικό», σχολιάζει γελόντιας η γνωστή φωτογράφος Κλεοπάτρα Χαρίτου. «Αναρωτιέμαι τι θα απαντούσε ένας άνθρωπος αδιευκρίνιτου φύλου», επεξηγεί. Στις απόρρημαρες φωτογραφίες, που πρόσφατα εξέθεσε στο μπαρ «City» της οδού Χάρτου, ξεπρο-

βάλλουν μέσα από πουκάμισα - κορνίζες, ανδρικά, γυναικεία αλλά και «άφυλα» γυναίκα. Το «φύλο» ειδικά επεξεργασμένο από κομπούτερ είχε το χρώμα της σάρκας. «Η τέχνη είναι έμπνευση, ανησυχίες, έκφραση... Δεν βλέπω πώς αυτά τα στοιχεία θα μπορούσαν να φέρουν την υπογραφή ενός και μόνο φύλου. Ισως το αντικείμενο της έμπνευσης του καλλιτέχνη να έχει φύλο, αλλά η τέχνη, αν και όχι άφυλη, πιστεύω πως φέρει τη στάση και τον δύν οφύλων», προσθέτει.

«Η τέχνη μου ψεύνεται με τις εμπειρίες μου και με τη σειρά τους οι εμπειρίες μου φιλτράρονται μέσα από τις ιδιότητες που μου προσφέρει το γυναικείο μου σώμα και από τη θέση μου ως γυναίκας, μέσα στο ιστορικό και κοινωνικό πλαίσιο που ζω, επηρέαζομαι, εμπνέομαι και δημιουργώ», εξηγεί.

Ακόμη, η Χαρίτου προβληματίζεται από τη στερεοορική, σεξιοτική απεικόνιση των φύλων. «Οσο υπάρχουν σεξιστές τόσο θα υπάρχει όχι μόνο σεξιοτική προσέγγιση στα εικαστικά αλλά και σεξιοτική τέχνη. Οι γυναίκες για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα είχαν ένα ρόλο, όσον αφορά την τέχνη: να ικανοποιήσουν ορέξεις, όχι να έχουν δικές τους. Ο Νάρκιοςσος ήταν αρσενικός, αλλά

οι γυναίκες πρέπει να ξοδεύουν ώρες μπροστά στον καθρέφτη για να αρέσουν, για να είναι γυναίκες. Σήμερα βέβαια τα πράγματα έχουν αλλάξει... Παρ' όλα αυτά, οι γυναίκες είναι σχεδιασμένες με τέτοιο τρόπο, ώστε να κολακεύουν τον άνδρα». Η απόψη της Χαρίτου αναδύεται έντονα μέσα από τις φωτογραφίες της, όπου τα σώματα, νευρωτικά και παραλλαγμένα, εκπέμπουν

Το ανδρικό φύλο (της τέχνης), όπως το βλέπει μια γυναίκα, η Λίδα Παπακονσταντίνου, μεσα από το περιβάλλον «Η τοστέρα του Genet» που παρουσιάστηκε στο Σπίτι της Κύπρου.

μια σχεδόν βίαιη δύναμη.

«Μπορεί η ιδέα αυτής της έκθεσης να ήταν ακόμη και «παρατραβηγμένη» για τα ελληνικά δεδομένα. Στο Λονδίνο και στη Νέα Υόρκη όμως, όπου έζησα και δούλεψα αρκετά χρόνια, οι άνθρωποι επικοινωνούν με δυσκολία. Η οεξουαλικότητά τους εκπινόνται μέσα από την εμπορευματοποίηση και την κατανάλωση, για να φτάσουν στη συνεύρεση οώματα πια νευρωτικά και παρηκμασμένα».

«Στο τέλος του 20ού αιώνα, η τέχνη εμφανίζει μια πολύ διευρυμένη ταυτότητα», πιστεύει η Λίδα Παπακονσταντίνου. Η γνωστή καλλιτέχνιδα πρόσφατα παρουσιάστηκε στο Σπίτι της Κύπρου μια εγκατάσταση με θέμα «Η τοστέρα του Genet», αφιέρωμα στον μεγάλο γάλλο δημιουργό και ουγγρών μια εικαστική απόδοση του οεξουαλικού ποίου, της λαγνείας. «Κοιτάζοντας 20 χρόνια πίσω φαίνεται ολοκάθαρα η διαφορά και το μέγεθος της αλλαγής. Δεν μιλάμε πια για αρσενική ή θηλυκή τέχνη - υπάρχει ένα πρόσωπο που εμπειριέχει κι εκφράζει τον άνθρωπο, γενικότερα, πέρα κι εξω από τα διακριτικά της ταυτότητάς του».

Είκοσι επτά χρόνια μετά το πρότιο αφέρωμα της Παπακονσταντίνου στον Genet -Το μοντέλο-, ξεκίνησε η διαδικασία μιας δεύτερης αναφοράς στον Genet, που εστιάζεται στους κώδικες έρωτα και αγάπης, στις μικρές ιδιωτικές χειρονομίες που εκφράζουν αυτά τα συναποθήματα. «Η τρυφερότητα είναι απαραίτητο συστατικό για τον ορισμό του «ανθρώπου» και της εμβίωσής του. Το βαθύτατα αρσενικό και το βαθύτατα «θηλυκό» έχουν μορφή σαφή». Όμως πώς ηδηφορίζεται το φύλο της αγάπης, το φύλο της προσωπικά ιδιαίτερης έκφρασης των συναποθημάτων;